

MÁRCIUS IDUSÁN**2011. március 13. vasárnap, 10:27 | Írta: Mécs Imre |**

Kevés népnek van annyi szabadságünnepe mint a miénknek. Sokszor voltunk elnyomottak, rabságban, külső és belső elnyomásoknak kiszolgáltatva. A tavaszi március 15-e adta a stafétabotot az őszi – október 23-ának.

1956-ban 1848 volt a mértékadó példa. Nem volt véletlen, hogy amikor október 22-én a Műegyetem aulájában többezernyi fogalmaztuk a pontjainkat, a 12 pont, a „Mit kíván a Magyar Nemzet” volt a minta, a normaadó. Hiszen a szegedi egyetemisták olvasták ott fel a 12 pont mintájára aktualizált pontjaikat. Óriási vitában, egymás szájából kikapkodva fejlesztettük tovább a mondatokat, egymást bátorítva lettünk egyre merészebbek. Nem véletlen, hogy amikor megjelent közöttünk Szilágyi József, Nagy Imre barátja, esti hallgató, hogy felrázzon minket: Ti itt tanácskoztok, mialatt Lengyelországban zeng az ég. Mi történt? - kérdeztük, mert nem volt sajtószabadság, nem tudtunk az eseményekről. A lengyelek elzavarták a honvédelmi minisztert, aki szovjet marsall volt. A szovjet csapatok körülzárták Varsót, a lengyel csapatok pedig a távoli garnizonokból megindultak Varsó felé. Pattanásig feszült a helyzet.

Belelkesedtünk, Varsó utat mutat, kövessük a lengyel utat, lengyel-magyar barátság hangzottak a közbekiáltások. Ekkor határoztuk el, hogy kiegészítjük az akkor már 14-re duzzadt pontjainkat a 15-ikkel: „A Budapesti Műszaki Egyetem ifjúsága egyhangú lelkesedéssel nyilvánította ki teljes szolidaritását a lengyel és varsói munkásság és fiatalság felé a lengyel függetlenségi mozgalommal kapcsolatban”. Egyúttal elhatároztuk, hogy másnap, 23-án csendes tüntetésként szolidaritási menetet szervezünk (s itt jön elő megint '48 és Bem Apó) a két nép szabadságharcainak legendás tábornokának szobrához. Onnan a Kossuth térre vonultunk, kikövetelve Nagy Imre megjelenését, a forradalmi, belénk ivódott rituálét követve egy részünk elment a sajtót lefoglalni, csak éppen Heckenast és Landerer nyomdaja helyett a Szabad Nép Székházát lefoglalni, hogy a 16 pontunkat közöljük, a másik része a diákságnak a munkából hazatérőkkel alaposan felduzzadva a zsarnokság jelképét mentek ledönteni, míg a harmadik csapattal a modern kor elektronikus sajtóját, a Rádiót mentünk lefoglalni. '48 szelleme át-meg-átitatta mindnyájunk lelkét, a munkásfiatalokat, az utca népét és a kezdeményező diákokét, hogy hatalmas lobogássá, robbanássá válva az egész nemzetet átítassa. '48 tanítása abszolútum volt a számunkra, a Szabadság Egyenlőség Testvériség szelleme kiegészült a szociális igazságosság és az elvehetetlen alapvető emberi jogok követelésével. Nem véletlenül alakultak a Nemzeti Bizottmányok, sok helyt e régies, de örökké új névvel, a Nemzetőrséggel, az önzetlen felelősségvállalással és a hihetetlen aktivitással. Valóban, ahogy '48-ban megszilárdult a széles talpazatú nemzet, '56-ban a történészek által már-már eltemetett, kikopó, idejétmúlt fogalomnak aposztrofált NEMZET felbukkant és milliók lelkében élt, milliókra hatott. Sajnos az eltírások is sok hasonlóságot mutattak, csak a zsarnokság a XX. század brutalitásaival és tehnikai fölényével gyorsabb és tömegesebb megtorlás érte a megizmosuló, önállósodó és önmagát megformálni akaró népet.

A totális idegen hatalom a világ legnagyobb százarföldi hadseregével tört a kis Magyarországra,

és a hazaárulók segítségével újkori történelmünk legmélyebb, legszélesebb és legdurvább megtorlásával irtottak bennünket. Senki sem lehetett biztonságban. Az önmagát munkáshatalomnak hazudó árulók legdurvábban a forradalom legnagyobb erejét képező munkássággal számoltak le. 1849-el szemben nem voltak magán gazdaságok, vállalkozások, földbirtokok, ahová menekülhettek volna az üldözöttek. Hiszen az értelmetlen háborúban, a rettenetes népiértásokban megfogyatkozott, amúgyis kevésszámú polgárság. A totális diktatúra mindenkihez elért, az emberek önállóságát, aktivitását drasztikusan visszaszorították, az emberek gerincét megpuhították, ha nem hajlott, megtörték.

A XIX. Századi magyar fejlődés motorjai, fáklyái, mozgatói a felvilágosult liberális gondolkodók, polgárok és államférfiak voltak. Nagyrészt nekik köszönhető Magyarország XIX. századi fejlődése. '56-ban nosztalgiával gondoltunk a megelőző századra és keserűen arra, hogy az ország és a társadalom önfejlődését megakasztották, majd iszonyatos mértékben károsították a világháborúk, a nemes eszméket, az emberi életeket pusztító jobb és baloldali antidemokratikus rezsimiek. A totális diktatúrák lehetetlenné tették, hogy a szerencsésebb helyzetű, demokratikus jogállamot létrehozó nyugateurópai népek önvizsgálódását és múltjuk megítélését jelentő utat követhessük. Megakadályoztak bennünket abban, hogy keserű múltunkkal szembenézzünk, a régi bűnöket elítéljük, hibáinkat orvosoljuk, értékeinket feltárjuk, azokra építsünk. Erre '56-ban nyílt – történelmi léptékben néhány pillanatra – lehetőség.

Túl sokat írok március ürügyén októberünkről? Lehet, de bennünk a szabadság utáni vágy és a sok sziszifuszi újrakezdés szoros, megélt egységet hozott létre, fantasztikus ötvözetet, amelyet halálunkig hordozunk. Ez a nemes szabadságeszme, amely tiszteli mások hasonló fogantatású érdekeit. Napjainkra a klasszikus, többségi demokrácia-elv tovább finomult, árnyalódott és ezáltal erősödött: az emberi jogok posztulátumával. Kimondhatjuk, a XXI. században annál korszerűbb, annál jobb és élhetőbb egy politikai közösség, minél több jogot biztosít az egyénnek, amelyet semmiféle többség sem korlátozhat. Legyünk büszkék összefonódó forradalmainkra, a szívós, hosszú és önfeláldozó küzdelemre, amely során létrehoztuk a rendszerváltást és a magyar történelem első valóban demokratikus, emberi jogokat biztosító modern államformáját, tagjai lettünk a fejlődő európai közösségnek. De kötelességünk is minden erőnkkel megvédeni eredményeinket. Mert van mit védenünk és van mitől.

„Ez a mi munkánk, és nem is kevés.”

Ne feledjük eleink üzenetét:

„Haza és haladás!”

Módosítás: (2011. március 13. vasárnap, 10:42)

© 2011 SZDSZ ONLINE - SZABADSZÁJ - Ünnepi szám - 2011. március 15. Minden jog fenntartva.

Ünnepi beszélgetés a 32. évfolyamról.